

VERTIGO

NR. 67 | NOVEMBER 2021

Een duizelingwekkende dosis cinema

PIG
ENCANTO
POOLNEEDLE
LES OLYMPIADES
DE GEBROEDERS SCHIMM
DEALER

DUIZELINGWEEKEND REGIEDEBUUT VAN JEROEN PERCEVAL!

VERTIGO

SAVAGE FILM PRESENTEERT

EEN FILM VAN JEROEN PERCEVAL

BEN SEGERS

SVERRE ROUS

BART HOLLANDERS

VEERLE BAETENS

DEALER

10/11 IN DE BIOSCOOP

SAVAGEFILM

vtm

StuBru

media
dpg

Cofunded by the
Creative Europe
Programme of the European Union

PARADISO FILMS

cinéart
PRESENTS

RENATE REINSVE

ANDERS DANIELSEN LIE

HERBERT NORDRUM

THE WORST PERSON IN THE WORLD

BEST ACTRESS
FESTIVAL DE CANNES

A FILM BY
JOACHIM TRIER

17/11
IN DE BIOSCOOP

Productie in
coöperatie met
Cineart

cinéart

www.cineart.be

f/cineartbelgium

y/cineartbe

t/cineartbe

i/cineart_belgium

14

VANAF 3 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

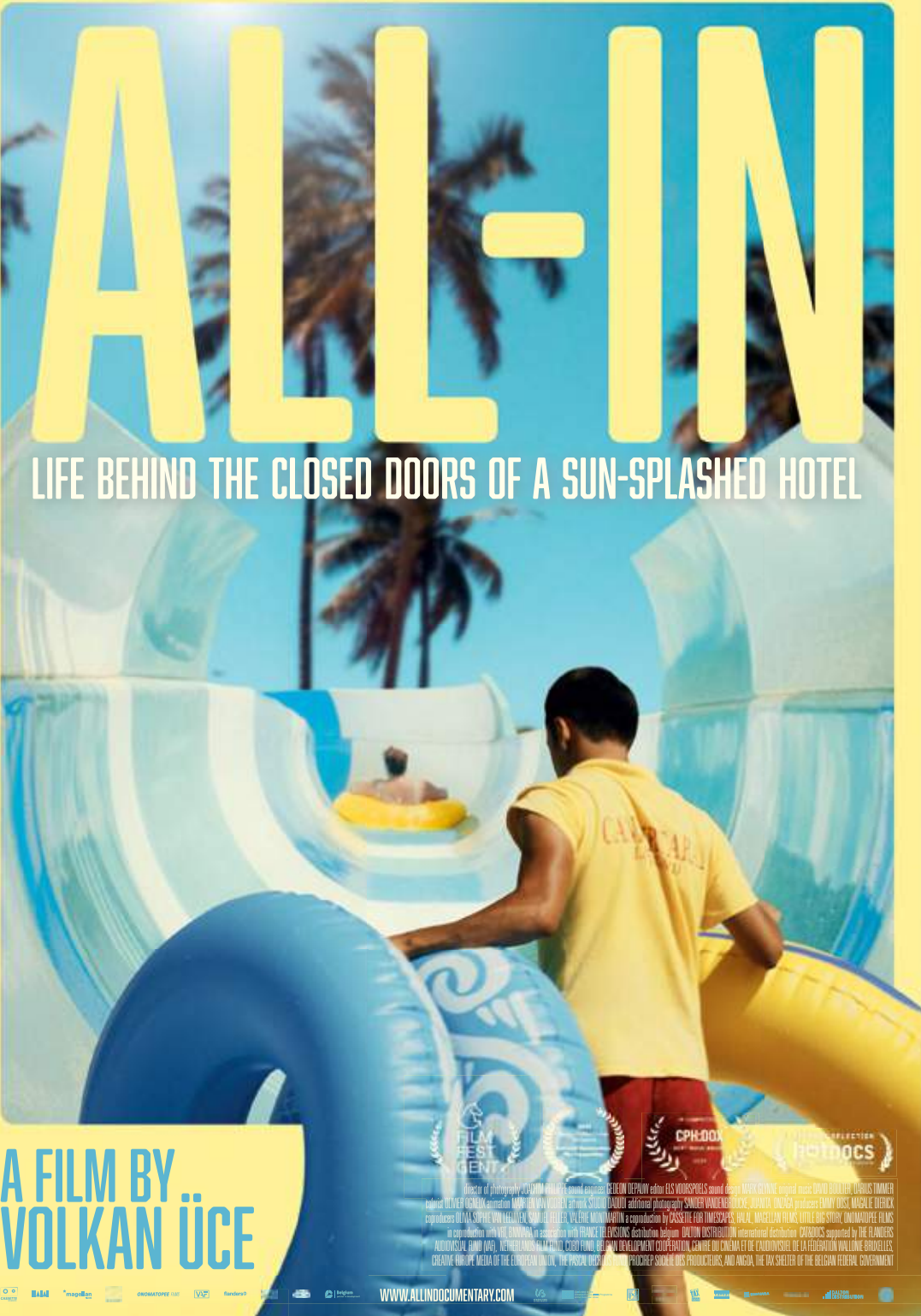

#WeLoveCinema

  Deze film is voorzien van Nederlandstalige audiodescriptie en ondertiteling: Audiodescriptie via de **Earcatch App**, beschikbaar via de App Store en Google Play. Vraag ruim vooraf aan de bioscoop naar voorstellingen met ondertiteling.

9	VOORWOORD
10	DEALER
16	ENCANTO
18	THE WORST PERSON IN THE WORLD
20	DE GEBROEDERS SCHIMM
26	LES OLYMPIADES
28	PIG
32	POOLNEEDLE
36	KLAPS

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Bart De Duytsche
bart@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Chris Craps

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📌 VERTIGObe

Laten we het eens hebben over de Vlaamse film. *Vertigo* werd zeven jaar geleden in het leven geroepen nadat een studie had aangetoond dat de opgang van de lokale filmindustrie versterkt zou kunnen worden door een toegankelijk magazine dat cinema in zijn ganse breedte behandelt. Ondergetekende aanvaardde die opdracht met het soort overgave waarmee Tom Cruise aan zijn onmogelijke missies begint – met alle gevolgen van dien, maar dat is voor een andere keer.

Belangrijker in dit discours is dat ik door mijn functie als *Vertigo*-hoofdredacteur de recente evoluties in de Vlaamse filmsector van heel dichtbij heb mogen aanschouwen. Ik zou het daardoor uitgebreid kunnen hebben de in deze blockbuster- en streaminghoogdagen alsmaar moeilijkere strijd om de aandacht van de kijker, maar ook dat is voor een andere keer.

Ik wil immers graag focussen op de duizelingwekkende variëteit in de Vlaamse bioscoopreleases dezer dagen. Alleen al in oktober had je een portret van een wanhopige Mexicaanse moeder wier dochter ontvoerd werd (*La Civil*), een *Rocky*-achtige sportfilm over een bokser die verstrikt raakt in een web van criminaliteit (*Cool Abdoul*) en een drama over twee ouders die alles op alles zetten om het leven van hun kind te redden (*Red Sandra*).

Deze maand is het dan weer de beurt aan *De gebroeders Schimm*, een griezelfilm voor de hele familie, en – *last but not least* – *Dealer*, Jeroen Percevals eerste langspeelfilm als regisseur. Waar Adil en Bilal in *Patser* de boomende Antwerpse drugs-handel tot een opzwevende actiefilm boetseerden, puurt Perceval er een grimmig drama uit. Dat twee Vlaamse films ondanks hun onmiskenbare raakvlakken toch compleet anders uitdraaien, onderlijnt des te meer hoe gevarieerd het lokale aanbod is. En dat kan ik alleen maar toejuichen.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

BRUUT & BROOS

Jeroen Perceval staat door zijn vertolkingen in films als *Dagen zonder lief*, *Rundskop* en *D'Ardennen* vooral bekend als acteur, maar hij zwoegt ook al enkele jaren aan een carrière achter de camera. Met het donkere drugsdrama *Dealer* maakt de ex-verslaafde zijn langspeeldebuut als scenarist-regisseur. 'En toch is de film niet autobiografisch.' **STEVEN TUFFIN**

GROEIPIJNEN

Met zijn familienaam is het geen verrassing dat Jeroen Perceval op de Bühne en de filmset belandde. Vader Luk is een gevierd theatermaker, ooms Stefan en Peter hebben ook al bergen verzet in de toneelwereld en broer Steven runt het productie-bedrijf Aap Media.

‘Toch was acteren vroeger niet mijn grote droom’, vertelt Perceval. ‘Eerst wilde ik Prince worden. (lacht) Daarna broedde ik op een carrière als psycholoog, maar mijn cijfers op school waren nooit goed genoeg. Uiteindelijk belandde ik zonder diploma in een – hoe zal ik het zeggen – clandestien milieu. Toen ik na een tijdje besepte dat die omgeving me ofwel in de gevangenis, ofwel in het lijkenhuis zou doen belanden, deed ik ingangsexamen bij Studio Herman Teirlinck. Pas toen ik daar was toegelaten, kreeg ik mijn

leven weer min of meer op de rails.’

Enkele jaren nadat Perceval was afgestudeerd, scoorde hij zijn eerste filmrol in *Dagen zonder lief* van Felix van Groenningen – ‘Een ontzettend mooie film, maar je ziet me nog echt worstelen.’ Daarna vertolkte hij in

Rundskop een voormalige jeugd-vriend van Matthias Schoenaerts’ getormenteerde hoofdpersonage – ‘Die film heeft ongelooflijk veel deuren voor me geopend. Eigenlijk heb ik nadien nooit meer stilgezeten.’

Jeroen Perceval & Sverre Rous

PUZZELSTUKKEN

Perceval begon tijdens het acteren ook te schrijven: ‘Eerst gedichten en rapteksten, later theaterstukken, om uiteindelijk bij filmscenario’s uit te komen. Zo ontstond ook de ambitie om zelf te regisseren. In 2014 maakte ik de kortfilm *August*, daarna volgde *D’Ardennen*, een echt keerpunt. Die film was gebaseerd op een toneelstuk dat ik had geschreven en samen met Robin Pront voor het witte doek herwerkte.’

Tijdens de opnames werd soms al duidelijk dat Perceval de regie-microbe te pakken had: ‘Hoewel het eindresultaat volledig Robins’ verdienste is, discussieerden we af en toe over de aanpak van een scène. Dat gebeurde allemaal heel

respectvol, maar ik merkte dat ik niet kon wachten om zelf achter de camera plaats te nemen.’

Het duurde dan ook niet lang totdat Perceval begon te broeden op *Dealer*, waarin twee figuren centraal staan: de succesvolle maar verslaafde

acteur Anthony en het stoere maar broze drugsrunnertje Johnny. ‘Eerst waren dat twee aparte verhalen, maar ik kon niet kiezen. Beide personages triggerden me enorm. Toen ik ze samenbracht, bleken het puzzelstukken die perfect in elkaar pasten.’

DRUGSVERLEDEN

Het is geen geheim dat Perceval zelf een drugsverleden heeft. Hij raakte verslaafd op zijn veertiende en belandde de daaropvolgende jaren afwisselend op straat, in afkickcentra en in psychiatrische instellingen. ‘Geweld was er schering en inslag’, onthult hij over het criminele milieu waarin hij vertoefde. ‘Je kon werkelijk niemand vertrouwen. Kerels die de ene dag je beste vrienden leken, stonden de volgende dag voor je deur met dudes die een blaffer bijhadden. Chill is anders. (lacht)’

Perceval onderlijnt echter dat *Dealer* niet autobiografisch is: ‘Dan was de film hopeloos verouderd geweest. Twintig jaar terug moest al het zware spul van Rotterdam komen, nu zit je in Antwerpen aan de bron. Vandaar ook die toestanden met granaten en zo. Vroeger had je ook nog bijlange niet zoveel runnertjes die het spul aan de klanten bezorgen. Via enkele vrienden van toen heb ik me in die wereld verdiept zonder er zelf rechtstreeks mee in contact te komen. Daarnaast ontmoet ik – als deel van

het hulptraject dat ik volg om clean te blijven – geregeld kereltjes die net uit het milieu zijn gestapt.’

Ook Anthony’s wereldje van roem, geld, drugs en seks is herkenbaar voor Perceval, maar hij beschouwt het intussen als ver van zijn bed: ‘Anthony voelt als acteur een enorme leegte, die hij probeert te vullen met alles wat hij om zich heen vindt. Ik weet na al die jaren wel beter. Het leven is een *inside job*: je zelf gelukkig proberen te maken met dingen buiten jezelf, dat werkt niet.’

TEGENCASTING

In de rol van Anthony castte Perceval *Safety First*- en *De collega's* 2.0.-klungel Ben Segers. Die keuze deed veel mensen raar opkijken, maar hij verdedigt ze met vuur: 'Ben wordt inderdaad vaak als clown gecast, maar een goede clown heeft ook een tragische kant. Daarenboven is hij simpelweg een fantastische acteur. Met de hulp van een *dialect coach* heeft hij trouwens zijn kenmerkende Kempische accent ingeruild voor een heel plat, maar bloedmooi Antwerps dialect.'

De zoektocht naar de perfecte Johnny kostte meer moeite. Perceval bekeek honderden auditietapes en deed noodgedwongen beroep op twee castingbureaus. Uiteindelijk viel zijn keuze op Sverre Rous, die woordkunst-drama studeerde aan de Kunsthumaniora in Antwerpen. 'Hij had de juiste balans tussen rauw en kwetsbaar. Sommige kandidaten waren te bruut, anderen te braaf.

Sverre had ook de intelligentie die je nodig hebt om zo'n personage te vertolken. Vaak worden jongeren gecast om een versie van zichzelf te spelen, maar hij speelt echt. Het straattaalje dat Johnny hanteert en de manier waarop hij beweegt, staan ver weg van de echte Sverre.'

Nog een verrassende castingkeuze was *Callboys*- en *Yummy*-goedzak Bart Hollanders als Johnny's dreigende, constant gedopeerde bendeleider Luca. 'Ik begrijp niet goed dat mensen niet vaker aan tegencasting doen', zegt Perceval daarover. 'Op die manier krijg je net interessante fictie. Barts

unieke gezicht was perfect voor deze rol en ook hij is een fantastische acteur die niet altijd de kans krijgt om dat te laten zien. De manier waarop hij een potentieel bordkartonnen personage samen met mij de nodige menselijkheid heeft gegeven, vind ik ongelooflijk.' Minder verrassend – maar daarom niet minder juist – was de casting van Percevals *D'Ardennen*- en *Tabula rasa*-collega Veerle Baetens als Johnny's labiele moeder – 'Veerle heeft een intensiteit die van haar een van de beste actrices in Vlaanderen maakt. Ik kon het personage volledig aan haar overlaten.'

ATYPISCH

Vanwege de heavy toon van de film was het voor Perceval cruciaal om de juiste sfeer op de set te creëren: 'Het moest een omgeving zijn waarin iedereen op zijn manier met het onderwerp kon omgaan.' Daarom ging hij op zoek naar de perfecte mensen om hem bij te staan achter de camera. Zo kwam hij onder meer terecht bij *director of photography* David Williamson, wiens werk hij voor het eerst zag in de kortfilms van *Cargo*-regisseur Gilles Coulier. 'David is een echte kunstenaar', meent Perceval. 'Hij zorgde ermee voor dat we Antwerpen nogal atypisch in beeld brachten. In plaats van op en rond typische locaties als de kathedraal te filmen, benaderden we de

stad als een universele metropool.'

Zijn visuele inspiratiebronnen geeft Perceval niet graag prijs, maar als *Irréversible*- en *Climax*-cineast Gaspar Noë vermeld wordt, knikt hij instemmend. Net zoals bij de Franse filmmaker valt in *Dealer* het sfeervolle *production design* enorm op. 'Dat werd verzorgd door Bart Van Loo', klinkt het enthousiast. 'Hij is een oude rot die destijds nog aan *Team Spirit* meewerkte, maar ook talloze series deed, waaronder *Tabula rasa*. Ik heb hem min of meer zijn ding laten doen. Zo stelde hij bijvoorbeeld voor om de muren van Luca's appartement rood te verven. Een extreme keuze, maar ze werkte wonderwel.'

Ondertussen is *Dealer* in wereldpremière gegaan op Fantastic Fest in Austin, Texas. De ontvangst was er meer dan warm en niet veel later toonden Management 360 en Creative Artists Agency, de Hollywoodagentschappen waarmee ook Felix van Groenningen, Lukas Dhont en Adil en Bilal in zee gingen, interesse in Perceval. 'We zullen zien wat de toekomst brengt', zegt hij nuchter. 'In de Verenigde Staten kun je als filmmaker minder je eigen ding doen dan in Vlaanderen, maar één ding staat vast: ik heb de smaak helemaal te pakken.'

DEALER SPEELT VANAF 10 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

STORY TELLERS

JEROEN PERCEVAL
regisseur DEALER

"DEALER is voor mij een persoonlijk verhaal dat verteld moest worden. Het is niet autobiografisch maar geïnspireerd op het leven rondom mij. De film is rauw en dat is een bewuste keuze. Ik hoop dat DEALER ogen opent, inspireert, je genuanceerd doet kijken, en toont hoe belangrijk een thuis voor jongeren is."

Jeroen Perceval

#WeLoveCinema

HET VAF STEUNT DIVERS TALENT SINDS 2002

FAMILIEMAGIE

In Disney's zestigste animatiefilm *Encanto* – van de regisseurs van *Zootopia* en met muziek van *Hamilton*-brein Lin Manuel-Miranda – probeert een jonge Colombiaanse vrouw te achterhalen waarom zij als enige lid van haar familie geen magische krachten heeft. Intussen moet ze op pad om het gezin te redden van een mysterieus gevaar. **RUBEN NOLLET**

Zestig lange animatiefilms heeft Disney geproduceerd sinds het in 1937 *Snow White and the Seven Dwarfs* op de wereld losliet. De studio is bijzonder trots op die erfenis, al is het ondertussen als racistisch beschouwde *Song of the South* opvallend afwezig in de feestelijke montage die ze voor de gelegenheid hebben gemaakt. De kans dat hun nieuwste aanwinst ooit dezelfde controversie opwekt is klein, want *Encanto* vertelt een hartverwarmend verhaal over inclusiviteit, waardering voor andere culturen en – wat had je gedacht? – het belang van familie.

De regie was in handen van Byron Howard, die voor Disney eerder al *Bold*, *Rapunzel* en *Zootopia* heeft

geregisseerd. Voor die laatste werkte hij samen met Jared Bush, die bij *Encanto* opnieuw van de partij is. 'Net zoals toen proberen we iets wat Disney nog nooit heeft gedaan', vertelt Howard. 'Zootopia had de ambitie om het concept van pratende dieren meer diepgang te geven, zonder aan entertainmentwaarde in te boeten. *Encanto* wil nu een mysterie verpakken als musical. Die combinatie zie je niet vaak.'

Het verhaal gaat over een Colombiaanse familie die onderdak heeft gevonden in een magisch bos – de 'encanto' waarnaar de titel verwijst. Elk lid van het gezin ontwikkelt als kind een bijzondere gave. Zo heeft het eten dat de moeder bereidt helende krachten, is een van de dochters supersterk en kan een andere planten doen groeien. De enige die het zonder magie moet stellen, is hoofdfiguur Mirabel. Wanneer het betoverde huis waar de familie woont in gevaar komt, is zij echter degene die op pad gaat om te achterhalen wat er aan de hand is.

'In wezen gaat *Encanto* over de complexiteit van families', zegt Jared Bush. 'Ook al zijn mensen met jou verwant, eigenlijk ken je ze minder goed dan je denkt. Uiteindelijk heeft iedereen gaven, gebreken en geheimen.' Die boodschap is vandaag belangrijker dan ooit, menen de regisseurs. Door toedoen van sociale media heeft iedereen – en zeker de jongere generatie – voortdurend de indruk dat anderen een beter en mooier leven leiden.

'Mirabel voelt zich de grijze muis in een buitengewone familie', gaat Bush verder. 'Jonge mensen hebben het vandaag vaak lastig om hun eigen kwaliteiten te ontdekken. Op sociale media zien ze enkel schone schijn. Wij hopen dat *Encanto* kinderen ertoe kan aanzetten om meer zelfvertrouwen te krijgen en om voorbij de perfect

ogende façades van anderen te kijken. Als we aan onze familie en vrienden leren te vragen hoe het écht met hen gaat, kan iedereen daar alleen maar beter van worden.'

'Door toedoen van sociale media heeft iedereen de indruk dat anderen een mooier leven leiden.'

JARED BUSH

Voor de liedjes deed Disney een beroep op Lin-Manuel Miranda, die eerder meewerkte aan *Vaiana* en wereldberoemd werd met zijn eigen musicals *In the Heights* en *Hamilton*. Hij schreef acht songs voor *Encanto*, die voornamelijk dienen om de verschillende personages in de verf te zetten. 'Disney-films zijn gewoonlijk *buddy movies* met twee hoofdfiguren', legt Bush uit. 'Onze film heeft er twaalf. Dat is bijzonder ambitieus. De bedoeling is dat je via de songs al die figuren beter leert kennen.'

Om controverses zoals bij het voorgenoemde *Song of the South* helemaal te vermijden, hebben de makers alle aspecten van Colombia grondig bestudeerd. Ze organiseerden een verkenningstrip om de typische kleuren, tradities en eigenheden van het land te ontdekken. Daarnaast werd er een Colombian Cultural Trust samengesteld, een team van experts die een kritische blik wierpen op alle aspecten van *Encanto*, van antropologie en cultuur tot fauna en flora. Zo werd er niets aan het toeval overgelaten. 🐼

ENCANTO SPEELT VANAF 24 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

EMOTIONELE HERINNERINGEN

In *The Worst Person in the World* vertolkt Anders Danielsen Lie een van de partners van het hoofdpersonage, de dolende millennial Julie. Het is na *Reprise* en *Oslo, August 31st* de derde samenwerking tussen de Noorse acteur en zijn landgenoot Joachim Trier – en waarschijnlijk niet de laatste. Verwacht Lie echter niet in een spervuur aan films, want hij houdt er blijkbaar nog een andere baan op na. **STEVEN TUFFIN**

Laten we maar meteen met **iets confronterends beginnen: Joachim Trier beweert dat hij je graag in zijn films cast om je aftakelingsproces vast te leggen.** ANDERS DANIELSEN LIE: ‘Joachim windt er duidelijk geen doekjes om. (lacht) Maar ik begrijp wat hij bedoelt. Het verouderingsproces is een van de weinige dingen die je echt authentiek kunt registreren met de camera en laat authenticiteit nu net datgene zijn wat Joachim en ik te allen tijde nastreven. We hebben het in dat opzicht vaak over Antoine Doinel, het alter ego van François Truffaut dat in verschillende van zijn films door Jean-Pierre L  aud werd gespeeld. Zo ver zijn we zelf echter nooit gegaan. Onze fascinatie voor transformatie verklaart

trouwens ook waarom we keer op keer in Oslo draaien. Op die manier worden onze films tijdsdocumenten van een stad die constant in beweging is.’ **Jullie films maken meer dan duidelijk dat Oslo jullie na aan het hart ligt. Is die band met de stad doorheen de jaren sterker geworden, of net niet?** ‘Hoewel er sinds de shoot van *Reprise* – ondertussen zo’n zestien, zeventien jaar terug – veel gebouwd en heraangelegd is, blijft Oslo een speciale stad. Werkelijk elk plekje roept verschillende soorten herinneringen op: persoonlijke, maar ook historische. Vandaar dat we in *Oslo, August 31st* met archiefbeelden werkten. Emotie en geschiedenis met elkaar mixen: dat kan Joachim als geen ander.’

Reprise

Oslo, August 31st

The Worst Person in the World

Aksel, je personage in *The Worst Person in the World*, komt bij momenten heel nostalgisch uit de hoek. Zo mijmert hij over de tijd toen mensen nog elpees en andere tastbare dingen kochten. Hunker je zelf ook weleens naar het verleden?

‘Absoluut. Ik vraag me steeds vaker af of de beste periode van mijn leven niet achter me ligt. Ik ben soms bang dat ik afgestompt aan het raken ben, dat ik emoties niet meer zo intens ervaar als vroeger. Ik herken me ook in Aksels heimwee naar fysieke media zoals platen en cd’s. Alleen hebben we dat in zijn geval uitvergroot om het contrast met het hoofdpersonage groter te maken. Julie is een millennial die het fragmentarische van de hedendaagse maatschappij omarmt, hij is een dinosaurius die ermee worstelt. (lacht)’

Je speelt amper mee in films van andere cineasten. Heeft je nauwe band met Trier je kieskeurig gemaakt?

‘Zo zou je het kunnen stellen, maar eigenlijk zit het ingewikkelder in elkaar. Ik zat in mijn laatste jaar geneeskunde toen ik het scenario van *Reprise* in handen kreeg. Ik had helemaal geen acteerambities, maar ik vond het zo’n mooie kans dat ik niet anders kon dan toehappen. Mocht ik niet gecast zijn in die film, dan was ik nooit acteur geworden.’

Die studies geneeskunde: heb je die ooit afgemaakt?

‘Maar natuurlijk. Ik ben in de eerste plaats dokter.’

Dat meen je niet!

‘Jawel, hoor. Dat verklaart waarom ik zo kieskeurig kan zijn in de keuze van mijn rollen. Ik hoef mijn geld niet te verdienen met acteren.’

Levert dat nooit hilarische taferelen op als patiënten je herkennen?

‘Niet vergeten dat ik in het nuchtere Noorwegen woon en werk. Als ik al herkend word, reageren mensen meestal nogal gereserveerd. (lacht)’

**THE WORST PERSON IN THE WORLD SPEELT
VANAF 17 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP**

Lekker griezelen

In *De gebroeders Schimm* spelen Michel en Andrew Van Ostade een stelletje spokenjagers die de strijd aanbinden met het engste monster dat ze ooit hebben ontmoet. Maar ook achter de schermen van hun griezelfilm voor het ganse gezin waren de reallife broers druk bezig: 'We zorgden voor het scenario en de regie, ontfermden ons over het posterontwerp en bemoeiden ons met zowat alle facetten van de productie.' Waarom dan niet ineens ook zelf een stuk schrijven over de horror- en andere klassiekers die hen inspireerden? 'Geen enkel probleem!' **MICHAEL & ANDREW VAN OSTADE**

Poltergeist (1982)

Hoewel de film officieel door Tobe Hooper werd geregisseerd, is het geen geheim dat Steven Spielberg voor deze must-see eigenlijk de touwtjes in handen had. *Poltergeist* is een prachtig voorbeeld van een *first fright movie*, het soort film dat je als kind voor het eerst de stuipen op het lijf jaagt. Anders gezegd: het is een familiefilm, maar dan wel eentje met écht enge momenten. Wie zich de traumatiserende maisveldscène uit *E.T.* herinnert, weet dat Spielberg daar een echte crack in is. Hopelijk kan *De gebroeders Schimm* ook uitgroeien tot een overgangsritueel naar de horrorcinema.

Gremlins (1984)

Nog een absolute aanrader in het genre van de *first fright movie*. Wij herinneren ons *Gremlins* als onze allereerste horrorfilm. In de videotheek stonden we perplex te kijken naar de 'Voor alle leeftijden'-sticker op de engste VHS-doos die we ooit hadden gezien. Ook vandaag blijft deze groteske griezelkomedie een absolute aanrader. De aanstekelijke soundtrack en de aanvankelijk schattige, nadien gruwelijke poppen vormen het ideale, slijmerige voorproefje voor alles wat het horrorgenre te bieden heeft. Geen zorgen, het is allemaal veilig... zolang je die wezens maar geen eten geeft na middernacht!

Labyrinth (1986)

Veel films op dit lijstje illustreren onze liefde voor ouderwetse *practical effects*, speciale effecten die níét met de computer gecreëerd zijn. Op dat vlak is Jim Henson's *Labyrinth* de absolute top. Het poppenwerk van het creatieve genie achter *The Muppets* is nog steeds ongeëvenaard, zeker nu ongeïnspireerde CGI-schepsels de standaard zijn geworden. In *De gebroeders Schimm* zijn 99 procent van alle monsters en spoken die je ziet poppen of *animatronics*, waarbij slechts hier en daar een detail met de computer werd versterkt. De interactie tussen acteurs en objecten die effectief aanwezig zijn op set, creëert een soort filmmagie die je helaas niet meer zo vaak te zien krijgt.

Evil Dead II (1987)

Sam Raimi toonde in deze film dat je humor en horror perfect kunt combineren. Three Stooges-achtige slapstick wordt overgoten met een bloedrood sausje van enge schepsels, tonnen *gore* en bovennatuurlijke elementen. En dat allemaal met behulp van een piepklein budget én de Kin der Kinnen: Bruce Campbell. Raimi heeft ons geleerd de waanzin te omarmen, om grappige en griezelige momenten razendsnel af te wisselen, om dat wat je niet kunt betalen gewoon zelf te maken en om altijd visueel groots te gaan. Er zit dan ook een niet zo subtiele ode aan de man in onze film. *Hail to the king, baby.*

Jumanji (1995)

De perfecte familiefilm, met avontuur, spanning, humor én een kloppend hart. Doordat de hoofdpersonages twee jongeren en twee volwassenen zijn, ziet elk gezinslid zich op het scherm vertegenwoordigd. *Jumanji* schuwt het tonen van dreiging niet, wat resulteert in enkele zeer enge scènes met levensgevaarlijk ogende stunts. Wij kunnen maar niet genoeg krijgen van James Horner's score, die tijdens de montage van *De gebroeders Schimm* als *temp track* mee het ritme bepaalde. Sommige effecten ogen ondertussen misschien wat gedateerd, maar over het algemeen is het *production design* nog altijd indrukwekkend.

Shaun of the Dead (2004)

Misschien zou hierboven beter 'Alles van Edgar Wright' staan. De Britse regisseur blaast ons film na film omver met zijn *snappy* montages en visuele comedy. Van zijn *Cornetto Trilogy* leunt de zombiekomedie *Shaun of the Dead* uiteraard het dichtst aan bij *De gebroeders Schimm*. Als rabiate cinefiel stak hij de film vol referenties aan en parodieën op genreklassiekers als George A. Romero's *Night of the Living Dead* en diens sequels. Wat een inspirerende figuur!

Under the Skin (2014)

Als *Gremlins* en *Poltergeist* voorbeelden van *first fright movies* zijn, dan is dit een *refright movie*. Na jarenlange blootstelling aan allerhande griezelfilms word je wat immuun voor de typische formules. Dan kom je in contact met arthousehorror zoals *Under the Skin*, *Hereditary*, *Midsommar*, *The Witch* en *The Lighthouse* en wordt je appreciatie voor het genre opnieuw aangewakkerd. *Under the Skin* verdient een plaatsje op onze lijst omdat hij een grote invloed had op de creatie van de onbestemde ruimte die in *De gebroeders Schimm* voorkomt. Veel kijkers zullen denken dat we ons daarvoor op *Stranger Things* baseerden, maar wij weten dat we de mosterd haalden bij de kippenvelgenerator van Jonathan Glazer.

It Follows (2014)

It Follows speelt met het verwachtingspatroon van de kijker en gooit alle horrorconventies overboord. Het idee om de dreiging in een griezelfilm te laten uitgaan van een soort bovennatuurlijke soa is sowieso uniek. De meesterlijke spanningsopbouw en score maakten de film begrijpelijk tot een instantklassieker. In *De gebroeders Schimm* trachten we ook een speelse draai te geven aan verschillende horrorclichés, zodat we de kijker iets nieuws kunnen voorschotelen zonder de roots van het genre uit het oog te verliezen.

What We Do in the Shadows (2014)

We zijn gigantische fans van Taika Waititi en zijn kurkdroke humor, die we voor het eerst zagen in *What We Do in the Shadows*. De hoofdrol spelen in een film die je zelf ook schrijft en regisseert: voor velen ruikt dat naar egotripperij, wij zien het als een teken van passie. Bij ons gebeurde het eerder bij toeval: telkens als we *De gebroeders Schimm* aan producenten en investeerders pitchten, zaten we heen en weer te springen om onze uitleg kracht bij te zetten. Na een van die presentaties waren we het zweet van onze voorhoofden aan het vegen toen een producent zei: 'Fantastisch! Jullie spelen de broers toch zelf, mag ik hopen?' Waarop we elkaar aankeken en zeiden: 'Waarom niet?'

De gebroeders Schimm (2021)

Onze tweede langspeler stopt zijn liefde voor de bovenstaande films en andere genreklassiekers niet onder stoelen of banken. Hij staat met andere woorden bol van de referenties. Het is een passie-project dat de mogelijkheden van onze favoriete kunstdiscipline viert. Toch draait *De gebroeders Schimm* om meer dan nostalgie, want we willen ook in het heden én de toekomst staan. We vechten voor bodypositiviteit, inclusiviteit en zoveel meer. We willen doen lachen, huilen en huiveren, maar bovenal tonen hoe je kunt leven met het kleine monstertje dat in elk van ons schuilt. 🍷

**DE GEBROEDERS SCHIMM SPEELT VANAF
3 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP**

POLYCHROOM ZWART-WIT

Na zijn uitstapje richting Wilde Westen met *The Sisters Brothers* keert de gevierde Franse cineast Jacques Audiard met *Les Olympiades* terug naar zijn heimat. In deze graphic novel-verfilming schetst de ondertussen 69-jarige regisseur het leven van een aantal hippe dertigers in het 13de arrondissement van Parijs, de plek waar hij decennia terug zelf woonde. **CHRIS CRAPS**

Jacques Audiard plukte voor *Les Olympiades* drie kortverhalen uit de graphic novel *Killing and Dying* van *The New Yorker*-cartoonist Adrian Tomine, maar transposeerde ze van de Verenigde Staten naar het multiculturele 13de arrondissement in Parijs. Centraal staat Émilie (Lucy Zhang), een jonge vrouw van Chinese origine die haar appartement uit financiële overwegingen deelt met de zwarte Camille (Makita Samba). Ondertussen ontdekt de witte studente Nora (Noémie Merlant) dat mensen haar verkeerdelijk aanzien voor Amber Sweet, een online seksfenomeen.

Hoe kwam u bij *Killing and Dying* terecht?

JACQUES AUDIARD: 'Mijn kennis van strips en graphic novels is heel beperkt, maar een vriend had

me Tomines werk aangeraden. Ik was aangenaam verrast. De verhalen voelden heel dramatisch en modern aan, met personages die diepgang in het leven zoeken en tegelijk heel besluiteloos zijn. Ik was onmiddellijk nieuwsgierig naar hun leefwereld.'

En zo maakte u een portret van de millennialgeneratie.

'Daar was ik niet bewust mee bezig. Tomine had nu eenmaal voor personages van die leeftijd gekozen: dertigers met een diploma op zak en een zekere levenservaring, die ontgoocheld zijn door wat de maatschappij hun te bieden heeft en nog geen definitieve keuzes willen maken. Misschien fascineerden die figuren me omdat ik op die leeftijd al heel geëngageerd in het leven stond.'

U hebt zelf lange tijd in het 13de arrondissement gewoond.

'Klopt. De wijk is ondertussen enorm veranderd, vooral ten goede. Er zijn heel mooie dingen te zien, die ik zoveel mogelijk in de film heb gestopt. Binnen Parijs is het echt een unieke plek.'

Sommigen zien *Les Olympiades* als een drama, anderen als een tragikomedie. Wat vindt u zelf?

'Voor mij is het een komedie, maar dan in de betekenis die nouvelle vague-icoon Eric Rohmer eraan gaf. Zijn werk had een grote invloed op deze film, net zoals *Sex, Lies, and Videotape* van Steven Soderbergh. Ik heb Noémie Merlant gezegd dat ze in die film goed op Andie MacDowell moest letten, die een mooie, intelligente vrouw, maar beetje averechtse vrouw neerzet.'

Vanwaar de keuze om in zwart-wit te filmen?

'Ik had er gewoon zin in, net zoals ik zin had om figuren met verschillende etnische achtergronden op te voeren. Droomt trouwens niet iedere cineast ervan om ooit eens een film in zwart-wit te draaien? Zo origineel is dat niet. (lacht) Ik wilde vooral Parijs op een andere manier in beeld brengen dan ik in het verleden heb gedaan: modern en expressiever.'

Het lijkt wel of *Les Olympiades* een reactie is op *The Sisters Brothers*. Die films zijn zo extreem verschillend.

'Als ik een film afgewerkt heb, begin ik stevast naar iets anders te verlangen. In *The Sisters Brothers* kwamen amper vrouwen aan bod en werkte ik met grote landschappen

en felle kleuren. Ik moest dus bepaalde lades dichthouden, die ik deze keer wagenwijd kon opentrekken.'

Denkt u dat u ooit nog een western draait?

'Ik heb *The Sisters Brother* graag gemaakt, maar de western is toch iets typisch Amerikaans waar ik niet echt een grote passie voor heb. In mijn ogen was *The Sisters Brothers* bovendien nogal atypisch voor het genre, ik zag het meer als een sprookje over volwassen kinderen die geblokkeerd zijn door een jeugdtrauma. Daarom keren ze aan het einde terug naar hun moeder. Zoiets zie je toch niet in door-deweekse westerns, hè?' ▣

**LES OLYMPIADES SPEELT VANAF
3 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP**

VAN TRUFFELS & TRAUMA'S

Dat Nicolas Cage een vreemde vogel speelt die er een truffelvarken als huisdier op nahoudt, klinkt niet eens zo gek. Wel verrassend is dat regisseur Michael Sarnoski dit gegeven in zijn debuutfilm *Pig* aanwendt om een ontroerend verhaal te vertellen over rouwverwerking en menselijke connectie. **RUBEN NOLLET**

Diep in de bossen van Oregon, ver weg van de trendy restaurants en bars van Portland, woont een man in een houten hut. Hij heet Rob en zijn enige gezelschap is het varken waarmee hij op truffels jaagt. Een deel van de buit gebruikt hij om zijn eigen potje – en dat van zijn knorrende kameraad – te stoven. Wat overblijft ruilt hij voor andere levensmiddelen met Amir, een hippe jongeman die geregeld in zijn knalgele sportwagen langskomt en de begeerde zwammen doorverkoopt in de stad. Hun handeltje verloopt vlekkeloos en zonder veel woorden, tot Robs varken ontvoerd wordt. Dat is voor de mysterieuze kluizenaar het signaal om naar de stad te trekken.

Als je weet dat de hoofdrol van *Pig* vertolkt wordt door Nicolas Cage, lijkt het alsof je de rest van het verhaal zo kunt voorspellen. De film heeft echter een heleboel verrassingen in petto, al houdt scenarist-regisseur Michael Sarnoski vol dat het nooit zijn bedoeling was om de kijker op het verkeerde been te zetten: ‘Ik wilde een basisgegeven uit de film noir en de western – de mysterieuze vreemde-ling die naar een stadje komt met een missie – als invalshoek gebruiken om het over iets anders te hebben.’ De thematiek waarnaar hij verwijst gaat terug op de dood van zijn vader: ‘Ik was negen. Zijn overlijden heeft me uiteraard getekend. Met deze film wilde ik onderzoeken wat de langetermijneffecten van rouw en verlies zijn.’

Die zie je inderdaad bij Rob, die volledig teruggetrokken leeft. Maar hoe kom je dan bij truffels terecht? MICHAEL SARNOSKI: ‘Mijn uitgangspunt was het beeld van een oude man die in de bossen leeft met een varken. Dat sprak me aan. Ik wist ook vaagweg wat truffels zijn en hoe je ze oogst. Het leek me een boeiende wereld om uit te spitten en hoe meer ik me erin verdiepte, hoe fascinerender ze werd. Wist je bijvoorbeeld dat truffeljagers

hun varkens en honden echt moeten beschermen tegen dieven?’ **En heb je zelf iets met koken?** ‘O ja. Ik ben opgegroeid met een Italiaanse grootmoeder en maaltijden waren altijd belangrijk bij ons. Ik hou van koken omdat het iets vluchtigs heeft: je steekt er veel tijd in, maar een kwartier nadat je het eten geserveerd hebt is het op. Je bewaart vooral herinneringen aan de mensen met wie je de maaltijd hebt gedeeld. Dat vind ik mooi.’ **Waarom speelt de film zich in en rond Portland af?**

‘In het noordwesten van de VS is een heuse truffelindustrie aan het groeien. Europese truffels staan hoger aangeschreven, maar dat komt vooral omdat truffeljagers in Oregon vaak slechte technieken hanteren. Ze harken de truffels boven in plaats van een beroep te doen op varkens of honden. Dat hangt samen met het drugsprobleem in de regio: veel mensen zitten er aan de crystal meth en halen het bos overhoop op zoek naar truffels om snel wat geld te verdienen. Alleen zijn die vruchten vaak nog niet volgroeid en dus minderwaardig, wat hun reputatie geen deugd doet. Rijpe truffels uit Oregon zijn echter wel degelijk van hoge kwaliteit.’ **We zien Portland en omstreken de laatste tijd wel vaker in films. Wat maakt dat gebied zo dankbaar als locatie?** ‘Het is één groot contrast, met aan de ene kant de oerbossen en een conservatieve landelijke regio en aan

de andere kant een hippe, progressieve stad. Portland heeft bovendien een lange, woelige geschiedenis van racisme en georganiseerde misdaad. Je voelt er al de spanningen die onze wereld waarschijnlijk zullen verscheuren. Denk maar aan de Black Lives Matter-rellen van vorig jaar. Toch is het ook een bijzonder aangename en vriendelijke stad.’ **In *Pig* schildert je de horeca in Portland af als een pretentieuze sector die voornamelijk gebakken lucht verkoopt. Hoe waren de reacties toen je de film aan de locals liet zien?** ‘Over het algemeen positief, denk ik. De mensen begrepen dat *Pig* geen documentaire over de culinaire scene van Portland is. Ze konden ook appreciëren dat ik bepaalde aspecten van de stad toon die doorgaans niet aan bod komen in films. Portland is sowieso geen pretentieuze stad. Zelfs de rivaliteit met Seattle is een grote grap.’

Rob roept inderdaad ‘Fuck Seattle!’ op een bepaald moment. Waar komt die rivaliteit vandaan? ‘Dat zinnetje heeft altijd het meeste succes als ik *Pig* in Portland vertoon. (*lacht*) Seattle en Portland zijn de twee grootste steden in de regio, waardoor er een soort tweestrijd is ontstaan. Hun sportclubs zijn rivalen en ze worden ook allebei gezien als *foodie cities*. Het is allemaal heel onnozel. Dat zinnetje zat trouwens niet in het originele script. Het was mijn monteur die het suggereerde. Hij komt uit Seattle, dus ik was ingedeukt.’

‘Nicolas Cage heeft zijn personage op zo’n manier ingevuld dat het nog menselijker en intrigerender werd.’

MICHAEL SARNOSKI

Nicolas Cage levert als Rob zijn meest ingetogen vertolking sinds lang. Hoe dicht ligt zijn interpretatie bij het personage dat je voor ogen had? ‘Ik had geen acteur in gedachten toen ik *Pig* schreef, maar ik heb wel droedels teruggevonden die ik destijds van het personage had getekend. Die zien er precies zo uit als Rob in de film: een *ogre* met een verwilderd kapsel en een woeste baard. Nic heeft mij helemaal gevolgd. Hij behandelde het script alsof het de Bijbel was. Hij leerde niet alleen zijn eigen tekst van buiten, maar ook alle andere dialogen en de regieaanwijzingen die ik op voorhand genoteerd had. Nic is echt een ongelooflijke acteur. Hoewel Rob niet op zijn maat gesneden was, heeft hij heeft het personage op zo’n manier ingevuld dat het nog menselijker en intrigerender werd.’

Hoe heb je Cage überhaupt aan boord gekregen? ‘We hebben het script rondgestuurd naar allerlei *talent agencies*. Zo is het bij hem beland en hij was blijkbaar op zoek naar een project als dit. Ik durfde het eerst niet te geloven, maar toen ik hem ontmoette, merkte ik meteen dat hij het personage volledig snapte.’ **Is de film grappiger geworden omdat hij Rob speelt?** ‘Humor is iets vreemds. Eigenlijk is Nic de *straight man* in de dynamiek met Alex Wolff, die Amir speelt. Het is hun chemie die de film grappig maakt. Ik was zo blij toen ik die zag ontstaan. Je hoopt altijd dat het zal klikken tussen de acteurs die je cast, maar echt zeker kun je op voorhand nooit zijn. Nic is een van Alex’ idolen, de reden waarom hij acteur is geworden. Hij was dus zo’n beetje de grote broer op de set, maar tegelijk ook een rivaal, want het blijven allebei professionele acteurs die zichzelf willen bewijzen.’ **Hoe gaat het trouwens nog met Brandy, het varken uit de film?** ‘Dat is een triest verhaal, vrees ik. Brandy was een boerderijvarken, geen actevarken. Een maand voordat *Pig* in première ging, kwamen we te weten dat ze een kaakontsteking had opgelopen. En omdat de pandemie net was uitgebroken, vond de boer geen enkele veearts die bereid was om haar te behandelen. Ze heeft die infectie dus niet overleefd, al is er wel een lichtpuntje: Brandy was zwanger op de set, ze heeft nog een aantal biggetjes op de wereld gezet voor ze stierf.’ **En daarvan heb jij er eentje geadopteerd.** ‘Natuurlijk, hier is het. (*Doet alsof hij een biggetje tevoorschijn haalt*) Nee, jammer genoeg woon ik in Los Angeles in een appartement met één slaapkamer. Ik denk dat een varken zich hier niet thuis zou voelen.’ 🐷

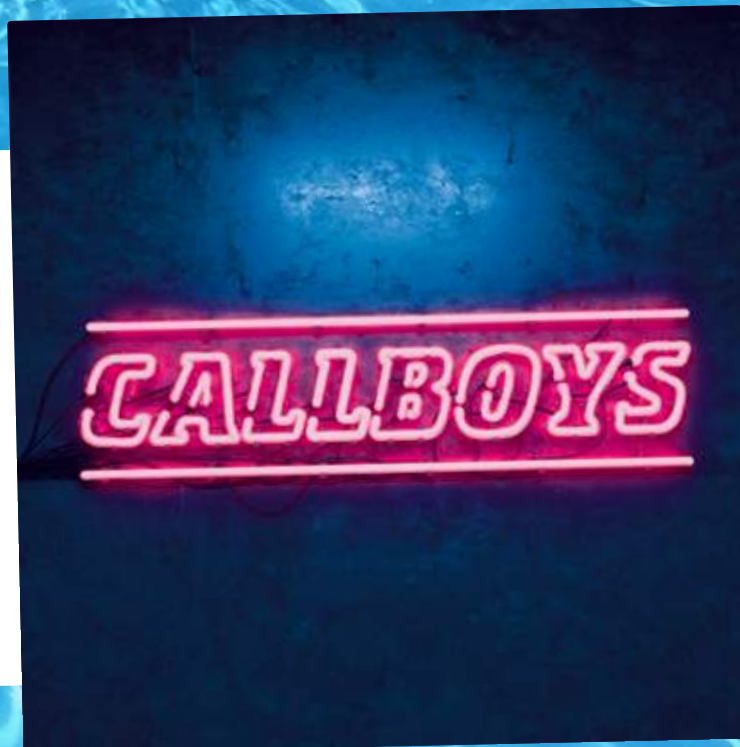
PIG SPEELT VANAF 3 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

FILMTOEREN

Als elpees hot zijn, dan zijn filmelpees megahot. In het kielzog van Death Waltz Recording Company en Waxwork Records, Angelsaksische labels die aan de lopende band scores van internationale cult- en andere films op vinyl (her)uitbrengen, stort het Belgische initiatief Poolneedle zich op lokale film- en tv-muziek. Labelbaas Tim Geyssen vertelt uitvoerig over zijn eerste vijf releases. **STEVEN TUFFIN**

CALLBOYS

‘De Callboys zijn een collectief van vier gigolo’s bij wie alles misloopt. Het lijkt wel of ze voor het ongeluk geboren zijn. Daar hoort soms erotische, maar vaker diep melancholische muziek bij. Een stevige opdracht voor Jimmy Dewit, die het leeuwendeel van de elektronische soundtrack componeerde. Het ontwerp – opnieuw van Studio Caro – is een 3D-neoninterpretatie van het *Callboys*-logo. Uiteraard in *bisexual lighting* (een combinatie van roze, purper en blauw, nvdr.), wat perfect aansluit bij de sfeer van de reeks en de muziek. De openklapbare hoes bevat een verrassing in de vorm van... pop-updildo’s.’

YUMMY

‘Hoewel *Yummy* de eerste echte Vlaamse zombiefilm is, liet componist Nico Renson zich niet inspireren door de klassieke soundtracks uit het genre. Omdat Lars Damoiseaux’ langspeeldebuut zich grotendeels in een bedenkelijk Oost-Europees ziekenhuis afspeelt, ging Nico voor een score met invloeden uit het Oostblok en lyrics in een verzonnen taal. Je hoort dus echo’s van Slavische gezangen, Bulgaarse koren en Roma-muziek. Op de illustratie van Studio Caro zien we hoofdrolspeelster Maaïke Neuville op de operatietafel – inclusief iets grotere boezem – met rond haar dreigende zombiehanden.’

KID

‘Met bijna twintig *composer credits* in twintig jaar is Senjan Jansen een vaste waarde in het Belgische filmlandschap. Zijn score voor Fien Trochs *Kid* ademt een unieke sfeer uit, die ook opviel op het Franse Aubagne International Film Festival waar ze in de prijzen viel. De cover hebben we zo subtiel mogelijk gehouden, met een still uit de film. Als extra bij de plaat zit een uniek werk van de Brusselse kunstenares Clara-Lane Lens, die een beeld uit de film in haar typische stijl op doek heeft gezet.’

CARGO

‘Na hun eerdere kortfilmsamenwerkingen koos Gilles Coulier opnieuw voor multi-talent Liesa Van der Aa voor de score van zijn langspeeldebuut. Zij gaf *Cargo* de stijl en identiteit die de film nodig had: een mix van antiek klinkende, barokke muziek in dialoog met hedendaags klassiek – goed voor een Ensor in de categorie Beste Soundtrack. Op de hoes staat een ontwerp van Rutger Van Parys. Het kleurschema, de woeste zee en de weersomstandigheden geven de sfeer van de film perfect weer. Pa ligt in het water – gesukkeld of gesprongen – en de zichtbare rust in zijn hoofd staat in schril contrast met de storm rondom hem.’

RUNDSKOP

‘*Rundskop* was dan wel de eerste langspeelfilm van Michaël R. Roskam, hij was meteen goed voor een Oscarnominatie in de categorie Beste Niet-Engelstalige Film. De muziek bestelde de cineast bij Raf Keunen, met wie hij eerder aan drie kortfilms had samengewerkt. De componist wist meteen dat de soundtrack een zekere donkerte nodig had. “Emotioneel en expressief”, om zijn woorden te gebruiken. “Heel aanwezig ook. Daarom dat ik voor een symfonische score ging.” Het artwork van designgrootmeester Laurent Durieux plaatst de focus op de seksualiteit van Matthias Schoenaerts’ hoofdpersonage Jacky. Een interpretatie ver verwijderd van de originele poster, maar ze spreekt wel boekdelen.’

poolneedle.be

Belgian movie scores are making a big splash. We put them on vinyl and cover them in unique Belgian-designed sleeves.

FEED

Eternals

REGIE Chloé Zhao
CAST Gemma Chan, Richard Madden, Kumail Nanjiani
SPEELDUUR 2u37
VANAF 3 november in de bioscoop

In de nieuwe Marvel-blockbuster trekt Oscarwinnaar Chloé Zhao een vers blik personages open. De Eternals zijn een soort hemelse superhelden die onze planneet al 7000 jaar lang tegen demonen beschermen. **THE PROPHECY** met superhelden. **RUBEN NOLLET**

Pleasure

REGIE Ninja Thyberg
CAST Sofia Kappel, Revika Anne Reustle, Evelyn Claire
SPEELDUUR 1u49
VANAF 3 november in de bioscoop

Drie jaar lang verzamelde de Zweedse cineaste Ninja Thyberg anekdotes uit de porno-industrie in Los Angeles, om die vervolgens te verwerken in dit rauwe drama over een jonge vrouw die droomt van een carrière als pornoactrice. **RN**

All-In

REGIE Volkan Üce
CAST Hakan Hoşcan, Ismail Daşdoğan
SPEELDUUR 1u20
VANAF 3 november in de bioscoop

Belgische documentaire à la *Sunshine Hotel* die zich concentreert op twee jonge mannen die een job aanvaarden in een Turks vakantieoord. Wat ze daar meemaken, zal hun leven veranderen. De Antwerpse regisseur Volkan Üce zorgt voor een lichtvoetig filosofische blik. **RN**

The Protégé

REGIE Martin Campbell
CAST Maggie Q, Samuel L. Jackson
SPEELDUUR 1u49
VANAF 10 november in de bioscoop

James Bond-veteraan Martin Campbell (*GoldenEye*, *Casino Royale*) injecteert zijn 007-kennis in deze actiethriller over een vrouwelijke huurmoordenaar (Maggie Q) die zich op het wraakpad begeeft wanneer haar leermeester (Samuel L. Jackson) wordt omgebracht. **DICK LAURENT**

Tre piani

REGIE Nanni Moretti
CAST Margherita Buy, Riccardo Scamarcio
SPEELDUUR 1u59
VANAF 10 november in de bioscoop

Via een viertal in elkaar gevlochten verhaallijnen schetst de Italiaanse regisseur Nanni Moretti de evolutie van drie families die in Rome hetzelfde flatgebouw bewonen. Voor de fans van zijn Gouden Palm-winnaar *La stanza del figlio* en de Altman-klassieker *Short Cuts*. **CHRIS CRAPS**

Ballad of a White Cow

REGIE Maryam Moghaddam, Behtash Sanaeeha
CAST Maryam Moghaddam, Alireza Sani Far
SPEELDUUR 1u45
VANAF 10 november in de bioscoop

Hoe erg het gesteld is met de positie van de vrouw in Iran, blijkt nog maar eens in dit indringende verhaal over een vrouw die te horen krijgt dat haar echtgenoot onterecht geëxecuteerd is. De donkere kijk van Jafar Panahi's *The Circle* is nooit veraf. **RN**

© Matheus Rocha Pitta

Matheus Rocha Pitta

Thursday, November 4, 6pm - 10pm

Opening and edition presentation

November 5 - November 26

Monday - Friday 2pm - 6pm

Braziliëstraat 27, 2000 Antwerp - Belgium

Aline: The Voice of Love

REGIE Valérie Lemercier
CAST Valérie Lemercier, Sylvain Marcel
SPEELDUUR 2u03
VANAF 10 november in de bioscoop

De Franse Valérie Lemercier verbouwt het leven van de Canadese superster Céline Dion tot een lichte komedie. De 57-jarige regisseur speelt zelf het titel-personage van leeftijd twaalf tot vijftig. Zoals *Cloco*, maar dan grappig. **CC**

Kom hier dat ik u kus

REGIE Sabine Lubbe Bakker, Niels Van Koevorden
CAST Tanya Zabarylo, Wine Dierickx
SPEELDUUR 1u40
VANAF 17 november in de bioscoop

Twee documentairemakers verfilmen de semi-autobiografische bestseller van Griet Op de Beeck tot een drama over een vrouw die de vergiftigde erfenis van haar opvoeding meeneemt in haar volwassen leven. Ingmar Bergman meets Hugo Claus. **CC**

The Power of the Dog

REGIE Jane Campion
CAST Benedict Cumberbatch, Kirsten Dunst, Kodi Smit-McPhee
SPEELDUUR 2u06
VANAF 17 november in de bioscoop

Montana, 1925. Terwijl de beschaafde wereld verder oprukt, verhuist een vrouw met haar gevoelige tienerzoon naar de ranch van haar nieuwe man. Daar krijgt ze te maken met een charismatische maar brute schoonbroer. Licht perverse westernvariant op *The Piano*. **RN**

France

REGIE Bruno Dumont
CAST Léa Seydoux, Blanche Gardin
SPEELDUUR 2u14
VANAF 17 november in de bioscoop

Léa Seydoux vertolkt in deze bijtende tragikomedie van eeuwige iconoclast Bruno Dumont een populaire televisiejournaliste die keer op keer tot het uiterste gaat om viraal te gaan. Een Franse update van mediasatires als *Broadcast News* en *Network*. **STEVEN TUFFIN**

Bergman Island

REGIE Mia Hansen-Løve
CAST Vicky Krieps, Tim Roth
SPEELDUUR 1u45
VANAF 24 november in de bioscoop

De Franse Mia Hansen-Løve (*Eden, Maya*) maakt haar Engelstalige debuut met dit drama over een stel filmmakers – hij een regisseur, zij een scenarist – die Fårö, het eiland waar Ingmar Bergman woonde en werkte, bezoeken. *Viaggio in Italia* van Roberto Rossellini anno nu. **CC**

Op vertigoweb.be vind je elke woensdag nieuwe recensies!

NIEUW

ZOO PLANCKENDAEL
DINOLIGHTS
 LICHTFESTIVAL 03/12 - 16/01

BON -10% KORTING

10% korting bij aankoop 2 volwassentickets aan standaard individueel tarief. De tickets dienen gelijktijdig aangekocht te worden en zijn enkel geldig voor Alice in Wonderland in ZOO Antwerpen of Dinolights in ZOO Planckendael op de dag en uur vermeld op uw e-ticket. Niet inwisselbaar in speciën, niet cumuleerbaar met andere acties, promoties of voordelen. Enkel geldig bij online aankoop. Actie geldig vanaf 03/11/21 t/m 16/01/2022. Kopieën worden niet aanvaard. Niet geldig op eerder aangekochte tickets voor deze lichtfestivals. Niet geldig op dagtickets voor ZOO Antwerpen of ZOO Planckendael.

21VERTILICHT

ZOO ANTWERPEN

Alice
 IN WONDERLAND
 LICHTFESTIVAL 03/12 - 16/01

EXECUTIVE
PRODUCERS

ADIL & BILALL

REGIE ADIL & BILALL - MATHIEU MORTELMANS

Nieuwe Vlaamse topreeks
elke dinsdag 20.35

PLAY

